

Čís. 6263.

Spoluvina (§ 5 tr. zák.) muže na zločinu kuplířství podle § 132 IV tr. zák., přijal-li nabídku matky, která mu za peněžitou odměnu umožnila soulož se svou dcerou.

(Rozh. ze dne 27. září 1938, Zm II 382/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na zločinu kuplířství podle §§ 5, 132 IV tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnosti, dovolávající se pouze důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Zmateční stížnost spatřuje právní mylnost napadeného rozsudku v tom, že nalézací soud neuvážil, že obžalovaný sledoval svým jednáním jen vlastní zájem, totiž vykonání soulože s K. ml., takže prý K. st. pomáhala spíše jemu než on jí a že první soud přehlédl, že se obžalovaný s K. st. nedomluvil na tom, aby na svou dceru působila v tom směru, by dcera s obžalovaným souložila, nýbrž že využil jen situace K. st. vyvolané; proto prý soud neprávem podřadil souzený skutek obžalovaného pod skutkovou podstatu spoluviny na zločinu kuplířství, místo aby uznal, že jde o čin beztrestný, a aby obžalovaného od obžaloby osvobodil.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Pokud doličuje, že obžalovaný jen využil situace, kterou K. starší vyvolala, a že se s ní nedomluvil, aby působila na dceru za účelem vykonání soulože s obžalovaným, neprovádí dovolávaný hmotněprávní důvod zmatečnosti po zákonu, neboť nedrží se proti předpisu § 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř. opačných zjištění rozsudkových. Zjišťuje-li rozsudek, že obžalovaný souhlasil s nabídkou K. st., že mu za odměnu ujedná schůzku s vlastní svou dcerou za tím účelem, aby mohl s ní souložit a že pak skutečně s K. ml. souložil za odměnu, kterou ona matce odevzdala, je plně opodstatněn právní závěr rozsudku, že obžalovaný jednal jako pomocník ve smyslu § 5 tr. z. při zlém skutku K. st. A že K. st. provedené nadržování cizímu smilstvu s její vlastní dcerou naplňuje skutkovou podstatu dokonání zločinu kuplířství podle § 132 IV tr. z., jak uznal nalézací soud, stížnost nepopírá.

Zmateční stížnosti lze sice dáti za pravdu, pokud doličuje, že obžalovaný sledoval svým činem vlastní zájem, totiž dosažení soulože s K. ml. Než tento cíl byl jen pohnutkou jeho rozsudkem zjištěného jednání, pohnutka k činu je však pro trestnost činu lhostejná.

Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 4244 Sb. n. s., že spoluvina osob, na nichž bylo kuplířství spácháno, je sice vyloučena, že však

u osob třetích platí plně zásada § 5 tr. z., a nalézací soud vychází, jak je z napadeného rozsudku patrno, z téhož názoru.

Marně se proto snaží stížnost dolíčiti, že souzený skutek nezakládá vůbec skutkovou podstatu kteréhokoli trestného činu, poněvadž prý se obžalovaný vůbec nijak nezúčastnil trestného skutku K. st., a že v krajním případě může obžalovaný přicházeti v úvahu jako přímý pachatel zločinu kuplířství, jehož se však jako osoba v § 132 IV tr. z. (druhý případ)) nejmenovaná dopustiti nemůže. Neboť vzhledem k tomu, co bylo řečeno, je tato námitka zřejmě bezpodstatná. Nalézací soud shledal naopak ve zjištěném jednání obžalovaného správně skutkovou podstatu spoluviny na zločinu kuplířství podle §§ 5, 132 IV tr. z. jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce a nelze proto s úspěchem vytýkati napadenému rozsudku zmatečnost podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 6264.

K § 335 tr. zák.

Pro příležitostnou práci v pískovišti, konanou v malém rozsahu a jen na přechodnou dobu, neplatí předpisy nařízení ze dne 29. května 1908, čís. 116 ř. z., vydaného pro živnostenské provozování kamenných lomů, hlinišť, pískových jam a jam šterkových.

Prováděl-li práce v písečníku sám stavebník na své vlastní risiko, byť i za pomoci vždy některého dobrovolně se přihlásivšího dělníka, kterého mu zapůjčoval stavitel a stavbyvedoucí, nelze tyto posléze uvedené osoby činiti zodpovědnými s hlediska § 335 tr. zák. za úraz dělníka v písečníku.

(Rozh. ze dne 27. září 1938, Zm II 475/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečným stížnostem obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti těla podle § 335 tr. z., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a podle § 259, čís. 2 tr. ř. zprostil oba obžalované od obžaloby z přečinu proti bezpečnosti těla podle § 335 tr. zák.

Důvody:

Nalézací soud shledává trestné zavinění obou obžalovaných na smrtelném úrazu M. v písečníku N. v tom,

1. že se nepostarali o odborné kopání písku, odpovídající předpisům minist. nařízení čís. 116/1908 ř. z., které zakazuje podkopávání stěn pískoviště vyšších než 2 m a kteréžto předpisy oba obžalovaní znali;

2. že obžalovaný A. jako zednický mistr, provádějící nadstavbu domu pro V., dovolil pracovati svým dělníkům v pískovišti, v němž nebylo kopáno podle předpisů uvedeného minist. nařízení, tudíž za tak nebezpečné situace, a tím, že je vydal v ohrožení jejich tělesné bezpečnosti, převzal